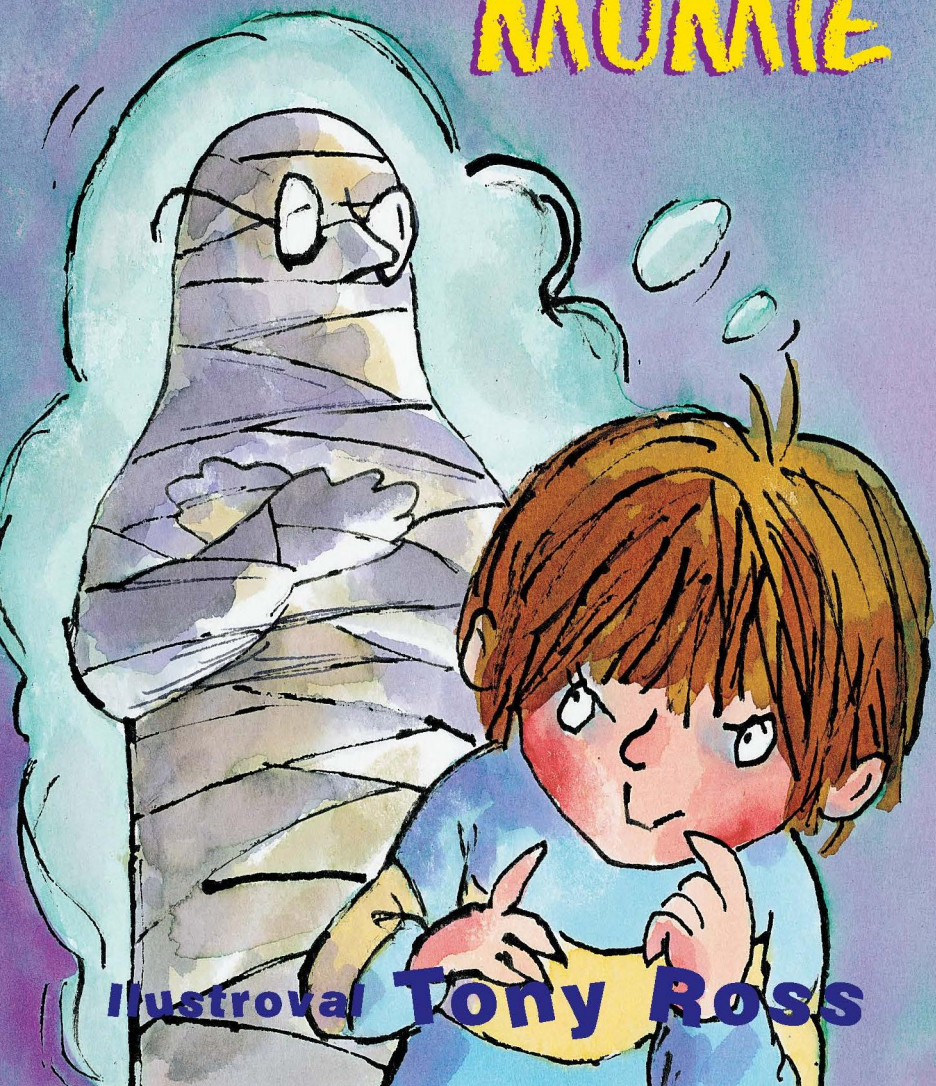

FRANCESCA SIMON
GRÁZLIK GABO
A KLIATBA
MÚNNIE

Illustroval **Tony Ross**

GRÁZLIK GABO A KLIATBA MÚMIE

Američanka Francesca Simon žije so svojim manželom a synom Joshuom v Londýne. Vyrastala v Kalifornii, študovala na univerzitách v Yale a Oxforde. Istý čas písala ako nezávislá novinárka články o divadle a stravovaní. V súčasnosti je úspešnou autorkou detských kníh, od ilustrovaných knižiek pre najmenších po knihy pre mládež.

GRÁZLIK GABO A KLIATBA MÚMIE

Francesca Simon
Ilustroval Tony Ross

slovar

*Priateľom a poradcom Joeovi
a Freddymu Gaminarovcom*

Text © Francesca Simon 2000

Illustrations © Tony Ross 2000

First published in Great Britain in 2000

by Orion Children's Books

Translation © Darina Zaicová 2008

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bratislava 2008

ISBN 978-80-8085-516-1

OBSAH

1. Koníček Grázlika Gaba	7
2. Grázlik Gabo a domáca úloha	27
3. Grázlik Gabo a plavecký výcvik	49
4. Grázlik Gabo a kliatba múmie	67

1.

KONÍČEK GRÁZLIKA GABA

„Z cesty, červiak!“ skríkol Grázlik Gabo, odsotil mladšieho brata Vzorného Vilka a utekal do kuchyne.

„NIE!“ skríkol Vzorný Vilko. Plazil sa za Gabom a zakvačil sa mu na nohu.

„Odpál!“ zvriskol Gabo a chmatol ešte neotvorenú škatuľu cereálnych lupienkov. „Ha, ha, nemáš na mňa!“

Vzorný Vilko schmatol škatuľu a vytrhol ju Gabovi z rúk. „Ale ja som na rade!“

„Nie, ja!“ ziapal Gabo.

Rýchlo roztrhol navrchu obal a strčil dnu ruku.

„Ja!“ kričal Vilko. Roztrhol obal zo-
spodu.

Na zem vypadol malý balíček.

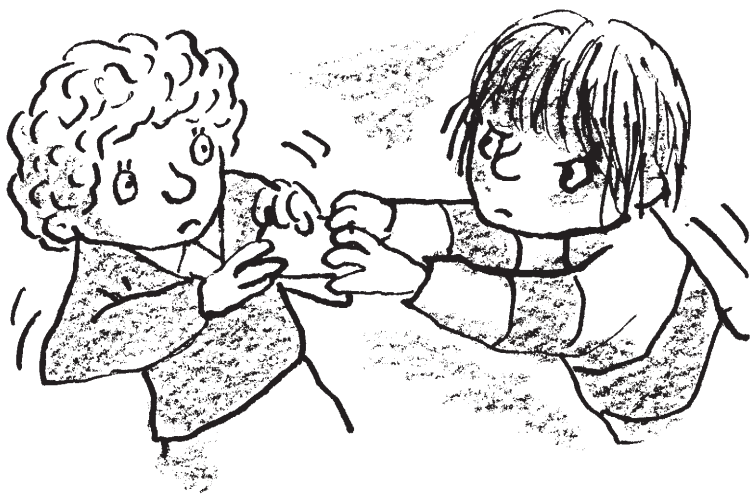
Gabo s Vilkom po ňom chňapli.

„Daj to sem!“ hučal Gabo.

„Ale teraz som na rade ja, je môj!“
nariekal Vilko.

„Gabo, nebud' drzý!“ zakričala
mama. „Ihneď mu to daj!“

Ani Gabo, ani Vilko nepopustili.

„NIE!“ kričali Gabo s Vilkom
jednohlasne. „JA SOM NA RADE, JE
MÔJ!“

Obaja, Grázlik Gabo aj Vzorný
Vilko totiž zbierali malých ufónikov
z cereálnych lupienkov značky Sladké
ráno. Ufónikovia boli rôznofarební,
od obyčajného zeleného až po vzácne-
ho zlatého. Gabo s Vilkom už mali
všetky farby. Okrem jednej. Zlatej.

„Takže, chlapci,“ prehovorila mama.
„Kto je na rade, koho bude hračka?“

„MOJA!“ skríkli Gabo s Vilkom naraz.

„On ju dostal minule!“ pišťal Gabo.

„Len si spomeň, otvoril nové balenie
a dostal modrého ufónika.“

Bola to pravda, Vilko dostal
modrého ufónika – no z predposlednej
škatule. Ale prečo by mal vôbec
nejakého dostať? Keby sa neopičil po
mne a nezačal ich zbierať, premýšľal
Gabo rozčúlene, všetci by boli moji.

„NIE!“ vykrikol Vilko. Tiekli mu
slzy. „Gabo otvoril poslednú škatuľu.“

„Plačko,“ posmieval sa Gabo.

„Prestaň,“ zamrmlal Vilko.

„Prestaň,“ vyškieral sa Gabo.

„Mama, Gabo sa mi posmieva,“
žaloval Vilko.

„Už si spomínam,“ vyhlásila mama.
„Vilko je na rade.“

„Ďakujem, mama,“ potešil sa Vzorný Vilko.

„To nie je fér!“ zrukol Grázlik Gabo, keď Vilko roztrhol obal a zajagalo sa zlato.

„Ach, anjeličku môj strážničku,“ Vilko zalapal po dychu, „zlatý ufónik!“

Grázlik Gabo sa cítil, akoby ho niekto udrel do žalúdka. Zízal na úchvatného žiarivého zlatého ufónika.

„To nie je spravodlivé!“ reval Gabo. „Ja chcem zlatého ufónika!“